

Forhandling

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg vil starte kommenteringen af dette forslag fra Socialdemokratiet med at sige, hvad jeg er enig med forslagsstillerne i.

Jeg er enig i, at betaling for ophold i daginstitution for børn ikke bør være en hindring for, at det kan svare sig økonomisk for forældrene at have erhvervsarbejde. Naturligvis må målet i 1988 være, at det skal være muligt, hvis man ønsker det, at kombinere job, karriere, eller hvad man nu skal kalde det, med det at have børn.

Jeg er også opmærksom på, at forældrebetalingen for ophold i daginstitution i nogle kommuner er blevet høj, og jeg vil gerne være med til at se på, hvordan man kan bøde på den udvikling. Jeg mener, at en revision af fripladsgrænsen kan være en af de ting, der skal overvejes, først og fremmest fordi en forhøjelse af fripladsgrænsen vil kunne forbedre forholdene for de dårligst stillede familier, herunder især for de enlige forsørgere.

Det er ikke gratis at gøre det, og selvfølgelig må vi samtidig tage stilling til, hvordan vi finansierer en sådan forhøjelse, og hvornår den i givet fald kan træde i kraft, hvornår vi får råd til det. Men principiel tilslutning til, at det er et af de højt prioriterede emner.

Derimod mener jeg ikke, at vi skal nedsætte den maksimale forældrebetaling fra 35 til 25 pct. af driftsudgifterne. I stedet for at lette betalingen for alle forældre uanset indtægt må vi først og fremmest hjælpe de dårligst stillede. I øvrigt yder hovedparten af kommunerne jo, som det er bekendt, allerede i dag de særlige tilskud til nedbringelse af forældrebetalingen, og jeg kan da oplyse, at kommunernes tilskud til nedbringelse af forældrebetaling i 1987 udgjorde 692 mio. kr. Det skal ses i forhold til en samlet forældreandel på 3.365 mio. kr. Det vil altså sige, at forældrebetalingen i gennemsnit allerede udgør under de 25 pct. for daginstitutionsområdet under ét, men selvfølgelig med store variationer fra kommune til kommune og fra den ene institutionstype til den anden.

Jeg er heller ikke tilhænger af at indføre en obligatorisk søskenderabat. Vi kan fra centralt hold give mange direktiver på daginstitutionsområdet. Jeg tror, vi skal vare os. Forslagsstillerne fremhæver også selv, at mange børn allerede i dag er omfattet af en form for søskende-

moderation, og det kan da være udmærket, men jeg synes, vi skal være utrolig påpasselige med at gå ud på dette område og sætte alt for mange nye obligatoriske regler ind.

Endvidere foreslår Socialdemokratiet, at deponeringsordningen for kommunerne ophæves, så kommunerne ikke, som man siger, straffes for at mindske ventelisterne. I betragtning af de drøftelser, regeringen i dag har indledt med kommunerne, synes jeg ikke, jeg føler mig særlig kaldet til at gå ind og diskutere de generelle forhold om kommunernes økonomi, men et par enkelte kommentarer synes jeg nok forslaget skal have med på vejen.

Det må altså knibe lidt med hukommelsen hos Socialdemokratiet. For det første har Folketinget lige for nylig afvist et andet socialdemokratisk forslag om at ophæve deponeringen, og der kan således ikke være megen grund til at tage den diskussion på ny. Det virker lidt som en demonstration.

For det andet glemmer man åbenbart, at de udgiftsrammer, der i dag gælder for kommunerne, blev fastsat efter aftale med de kommunale organisationer, og den aftale gav kommunerne mulighed for at øge udgifterne med ca. 1½ mia. kr. i forhold til rammen fra 1986. Da man indgik den såkaldte fælleserklæring, udtrykte formanden for Kommunernes Landsforening da også tilfredshed med aftalen og bemærkede, at rammerne nu var blevet forøget så meget, at der ville være mulighed for at afhjælpe noget af presset, bl.a. på daginstitutionsområdet. Det er også mit indtryk, at kommunerne er godt i gang på dette område og i høj grad prioriterer daginstitutions- og dagpasningsområdet for børn højt. Så langt så godt.

Men det, der navnlig undrer mig med dette forslag, er sammenhængen til de øvrige socialdemokratiske udtalelser i disse dage. Hvor er sammenhængen nu hende mellem dem og et forslag, hvor udgifterne bare i det, man pålægger regeringen umiddelbart at gøre, eller i hvert fald det, der står nævnt konkret at man skal gøre over en årrække, ligger et sted mellem 600 og 800 mio. kr.? Hertil kommer så det langt større beløb, som man kan forudse, hvis man virkelig skal nedbringe ventelisterne i løbet af en meget kort periode. Jeg kan ikke forstå, hvordan det hænger sammen med socialdemokratiske udtalelser – som jeg i øvrigt er enig i – om, at nu må vi passe på, og nu må der læg på, og nu må vi